

Sygn. akt III KK 148/06

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 30 listopada 2006 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie, Izba Karna, w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN Feliks Tarnowski

na posiedzeniu po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2006 r.

sprawy **J. G.**

skazanego z art. 291 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 17 listopada 2005 r., sygn. akt VIII Ka .../05

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 12 lipca 2005 r., sygn. akt III K .../05

p o s t a n o w i ł:

działając na podstawie art. 535 § 2 zdanie 1 kpk oraz art. 626 § 1 i art. 624 § 1 w
zw. z art. 518 kpk

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,
w tym od opłaty od kasacji.**

UZASADNIENIE

Kasacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem podniesione w niej zarzuty naruszenia przepisów procesowych art. 7 i art. 5 § 2 k.p.k. są bezzasadne w stopniu oczywistym. Zarzuty te charakteryzuje wiele wspólnych cech z zarzutem apelacyjnym błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, do którego ustosunkował się Sąd odwoławczy w sposób wszechstronny i rzeczowy, zgodnie z wymogami określonymi w art. 457 § 3 k.p.k., uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną. Z opracowanych na piśmie motywów zaskarżonego wyroku wynika jednoznacznie, że Sąd Okręgowy poświęcił wiele uwagi kontroli prawidłowości dokonanej w sprawie oceny przeprowadzonych dowodów, nie dopatrując się jakichkolwiek błędów ani też dowolności. W konkluzji zaś stwierdził, że orzeczenie Sądu *meriti* znajduje pełne oparcie w ustaleniach faktycznych, poprzedzonych przeprowadzeniem zebranych dowodów oraz ich oceną zgodną z „zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego”.

Autor kasacji, podejmując próbę podważenia tej oceny, zmierza w istocie do zakwestionowania winy przypisanej J. G., jakkolwiek nie przytacza konkretnych i rzeczowych argumentów w tej mierze, lecz ogranicza się do przedstawienia własnych subiektywnych ocen opartych na przesłankach polemicznych, które z oczywistych powodów nie mogą być skuteczne, zwłaszcza wobec braku wszelkich podstaw do podzielenia zarzutu rażącej obrazy przepisu art. 7 k.p.k.

Co się zaś tyczy zarzutu drugiego, obrazy art. 5 § 2 k.p.k., należy podkreślić, że dla oceny czy został naruszony zakaz *in dubio pro reo* zawarty w tym przepisie nie są miarodajne wątpliwości zgłoszone przez stronę w środку odwoławczym, ale jedynie to, czy Sąd *meriti* rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy w świetle realiów sprawy taką wątpliwość powinien powziąć.

W niniejszej sprawie żadna z przytoczonych ewentualności nie występowała.

Mając powyższe na uwadze oraz dzieląc wywody i wnioski Prokuratora Okręgowego w B. w odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.